

[Wilhelm]

Det er spørgsmålet om betalingen under adoptivforældrenes barselorlov, og det er spørgsmålet om børnetilskuddet, der efter de nugældende regler først træder i kraft, når barnet efter et halvt eller et helt år får dansk statsborgerskab. Det er to helt klart urimelige forhold på socialministerens område, som vi bør have rettet, når vi nu kommer til at tale lidt grundigere om disse ting i udvalget.

Inge Krogh (KrF):

Når vi behandler emnet adoption, er der mange ting at tage hensyn til og tage i betragtning. Der er forældrene til barnet – i de fleste tilfælde vil det være moderen, der skal tages hensyn til – og der er hensynet til dem, der ønsker at adoptere. Men det vigtigste er og bliver hensynet til barnet.

Børn er vort lands og hele verdens fremtid, og meget kan afhænge af, hvilke kår vi giver vore børn. Og for en ikke helt ubetydelig del kan vor adoptionspolitik altså få følger.

Det, der er vigtigt for børn, er først og fremmest at få et godt og trygt hjem. Når man taler med unge, det på en eller anden måde er gået galt for, kommer det næsten altid frem, at de har været i et hjem, hvor de ikke har følt tryghed. De har måske i det ydre været i gode hjem, men de har ikke haft ordentlig kontakt med deres forældre. For hele vores fremtid betyder det altså meget, at børnene vokser op i trygge hjem.

Vi har børneinstitutioner i vort land, hvor personalet gør et udmærket arbejde, men det kan aldrig blive det samme som et hjem. Der findes mange glemte børn på vore børneinstitutioner. Jeg ved godt, at forskellige undersøgelser har vist, at der i et tilfælde var 96 glemte børn i hele vort land og i et andet tilfælde 101 børn. Jeg er dog ude af stand til at fæste større lid til disse undersøgelser. I den ene undersøgelse blev der sagt, at man regnede med, der var kontakt, når barnet fik blot et julekort et år. I det andet tilfælde regnede man med, at der skulle være et besøg om året, og derfor steg de glemte børns antal altså med 5. Man glemmer også, da man betragtede dette i retsudvalget, at i disse undersøgelser var der en meget stor procentdel af børnehjemmene, der overhovedet ikke havde svaret, og man regnede derfor med, at der på

de hjem ikke var glemte børn, men det må man absolut regne med må være forkert.

Jeg har talt en del med forstandere for børnehjem o.lign. Spørger man dem, så siger de i første øjeblik: nej, vi har bestemt ikke nogen glemte børn. Men hvis man kommer til at snakke lidt længere med dem, så opdager de alligevel, at der er nogle, der ikke har kontakt. Hvad dette, at man forsøger at skjule det, betyder, ved jeg ikke. Det kan godt være, det er, fordi forstanderne holder så meget af børnene, at de egentlig ønsker at beholde dem på hjemmet og ikke har særlig lyst til at få dem bortadopteret.

I de undersøgelser, der har været foretaget over børn på institution, har der for øvrigt kun været sagt, hvor længe de har været på den sidste institution. Man har ikke fået noget at vide om – og har ikke kunnet få det – hvor længe de i det hele taget i deres liv har været på institution, idet – det ved vi – det ofte er sådan, at et barn én tid er på én institution, så kommer det hjem en kort tid, og så kommer det på en anden institution osv. Jeg vil tilråde, at der kom en virkelig undersøgelse af disse forhold, hvor man ikke blot sender skemaer ud, men hvor man virkelig taler med forstanderne. Jeg mener, at man skulle sørge for, ikke blot, at børn kom i pleje i familier, men at der blev et trygt forhold, hvor barnet blev adopteret.

Selvfølgelig skal man netop dér tage hensyn til barnets forældre, og som jeg sagde før, er det specielt moderen, der får betydning for, men måske vil moderen netop føle det som en lettelse, hvis hun vidste, at barnet havde et trygt hjem.

Det er meget vigtigt i øvrigt, at man har den opfattelse i befolkningen, at det at adoptere et barn væk netop viser, at moderen har kærlighed til sit barn, når hun erkender, at andre kan give det et mere trygt hjem, end hun selv kan. Det ville formentlig også hjælpe en del kvinder, som nu tager deres tilflugt til abort.

Angående adoptivforældrene vil jeg for det første gå stærkt imod den meget skarpe aldersgrænse, der er. Fordi en kvinde er over 38 år, vil hun nok kunne medvirke til en tryk opvækst for et barn. Jeg tror roligt man kan sætte grænsen noget højere eller i hvert fald give hyppige dispensationer. Er man ældre, har man måske netop fundet en plads i livet,